

HOOFDSTUK 1

OP AKILA NAAR SCHOOL

Op maandagmorgen renden Goos en Dummie vroeg naar het weiland achter hun huis. Bij het hek stond AKILA hen al op te wachten. Dummie had de ezel van de koningin gehad voor zijn verjaardag en ze hadden er het hele weekend op gereden.

Met een sprong zat Dummie op zijn rug. ‘Ghop ghop! Gha lopen!’ zei hij. AKILA schudde zijn hoofd en bleef stokstijf staan.

‘Hij heeft geen zin om te lopen,’ grinnikte Goos.

‘Ghij moet,’ zei Dummie. ‘Anders ghij wordt dikke ezel. Straks op school ghij moet al ghele dag stilstaan beetje. Ghop ghop, gha doen!’

AKILA kwam in beweging en Goos klom haastig achterop. ‘Zei je nou “school”? Je gaat hem toch niet meenemen naar school?’ giechelde hij.

‘Natuurlijk ik doe,’ zei Dummie. ‘Is cadeautje van jarig, mag altijd mee. Ghop! Ghop! Boe! Gha uit de weg af, koe!’

‘Iaa, iaa,’ deed AKILA.

‘Koe verstaat niet! Jij moet zeggen “Boe!”,’ verbeterde Dummie.

‘Iaa! Iaa!’ deed AKILA weer.

De koeien bleven gewoon staan en AKILA sjokte om de beesten heen. Ze deden een paar rondjes en daarna stuurde Dummie AKILA naar het hek. Over de weg reden ze naar hun erf.

Klaas hoorde hen aankomen en kwam naar buiten. ‘Wat doet die ezel hier?’ vroeg hij. ‘Jullie moeten zo naar school en ik wil hem niet de hele dag op het erf. Breng hem maar weer gauw terug.’

‘AKILA ghaat mee,’ zei Dummie.

‘Pardon?’

‘Jij zegt ik mag meenemen keertje, en ik wil vandaag.’

‘Wanneer heb ik dat gezegd?’

‘Op mijn jarig. Jij zegt: ezel is cadeautje van koningin en die is baas van ghele land en dan juffrouw Friek vindt ghoed. Ben jij vergeten alweer?’

‘Dat was maar voor de grap,’ protesteerde Klaas.

‘Ik vind ghoegie ghrap,’ zei Dummie. ‘Ik gha meenemen ghras in trommeltje van mij, voor pauze.’

‘Geen sprake van,’ zei Klaas. ‘Ik wil geen ruzie met juffrouw Friek. Hop hop, naar het weiland.’

Maar Dummie bond de ezel aan hun boom. ‘Ik gheb al ruzie met lelijke mens. Ik neem mee, anders ik gha ook niet. Ik gha in boom zitten ghele dag.’ Hij klom omhoog en ging in het topje van de kruin zitten. ‘Mag al?’ riep hij, terwijl hij gevaarlijk heen en weer wiebelde.

‘Nee!’ zei Klaas met rollende ogen. ‘En kom naar beneden!’

Goos schoot in de lach. ‘Je hebt het wel gezegd, pap,’ zei hij. ‘En alle kinderen nemen altijd een cadeautje van hun verjaardag mee naar school.’

‘Maar toch geen ezel?’ vroeg Klaas.

‘Omdat niemand ooit een ezel krijgt,’ zei Goos.

‘Waarom wij dan wel?’ Klaas kreunde.

Dummie ging ondersteboven hangen. ‘Is schuld van koningin van jouw land. Mag al beetje?’

‘Kom op, pap. Kun je lachen,’ zei Goos.

‘Plofzak Drollemans! Goed dan!’ riep Klaas naar boven. ‘Maar niet omdat je in die boom zit.’

Dummie liet zich los en stortte voor Klaas’ voeten in het gras. ‘Waarom mag wel?’ vroeg hij.

Klaas keek vlug of Dummie nog heel was. ‘Omdat het inderdaad wel een goeie grap is.’ Hij begon te lachen. ‘Eigenlijk wil ik nog mee ook. Ik zou haar gezicht wel willen zien.’

‘Ik wil nooit zien,’ zei Dummie. ‘Ghezicht is ghriezelig van lelijk.’

‘Nou nou, alsof jij zo mooi bent,’ snoof Klaas.

‘Maar ik gheb niet ezelbillen. Achterkant van juffrouw Friek schudt als AKILA precies.’

Nu proestte Klaas het uit. ‘En jij bent net zo koppig als dat beest. En je stinkt nog harder. Spuit je maar snel in met toiletspray, anders krijg ik zo geen hap door mijn keel.’

Goos spoot Dummie in en ontbeet samen met Klaas. Daarna pakten Dummie en Goos hun tasjes en broodtrommels. Goos pakte zijn fiets en Dummie klom op de ezel. ‘Ghop ghop!’ riep hij. Klaas had zich weer bedacht,

want hij zei wel drie keer dat juffrouw Friek straks beslist zou ontploffen en dat zij dan met de gebakken peren zouden zitten.

Dummie haalde zijn schouders op. 'Ontplofte peren kan niet schelen mij,' zei hij.

'Oké, doe die zuurpruim dan maar de groeten,' zuchtte Klaas toen.

'Wat is ghroeten?'

'Dat betekent dat ik aan haar denk.'

'Doe jij echt? Dan jij ghebt ghekke ghaatje in ghoofd,' zei Dummie.

Klaas moest lachen. 'Dat is waar. Doe die groeten toch maar niet,' zei hij. 'Tot vanmiddag!'

Dummie stuurde AKILA de weg op en Goos ging naast hem fietsen. Algauw bleek dat hij net zo goed had kunnen gaan lopen, want AKILA bleef om de haverklap staan. Soms om gras te eten, maar meestal omdat hij gewoon zin had om te blijven staan.

'Kan hij niet doorlopen? Zo komen we nog te laat,' zei Goos bezorgd.

'Ghij doet niet. Ghop! Gha lopen toch!' beval Dummie.

Maar AKILA deed gewoon waar hij zin in had en pas na een halfuur reden ze Polderdam in. In de verte klonk de schoolbel.

'Nu zijn we echt te laat,' mopperde Goos.

Hij reed vlug het lege plein op, zette zijn fiets bij het fietsenhok en keek om zich heen. Op een ezel naar school gaan werd een steeds slechter idee. Ze waren niet alleen te laat, maar waar liet je een ezel tijdens de les? Toch niet in een fietsenhok?

‘Ghij moet op ghras daar,’ besloot Dummie, en hij trok AKILA naar het stukje gras voor juffrouw Frieks raam.

‘Nee, dat gras is verboden,’ protesteerde Goos. ‘En dan ziet ze hem meteen en ontploft ze helemaal.’

‘Die wordt ghrote knal. Niet schrikken, ghoor,’ waar-schuwde Dummie AKILA. Hij bond de ezel aan het hek en Goos keek ongerust naar het raam. Het kamertje van juffrouw Friek was nog leeg, maar als ze hier geen problemen mee kregen, kreeg je nergens problemen mee!

‘Iaa. Iaa!’

Ook dat nog. ‘Sst!’ deed Goos. Dummie zwaaide naar AKILA en ze renden naar hun klas.

‘Goedemorgen, jongens. Hebben jullie je verslapen?’ vroeg meester Krabbel.

‘Nee. Is schuld van AKILA. Ghij blijft staan steeds,’ legde Dummie uit.

‘Ben je op AKILA naar school gekomen?’ vroeg Ebbie ongelovig. ‘Waar is die dan?’

‘Op ghras bij raam van juffrouw Friek.’

‘Echt? Die schrikt zich straks dood,’ giechelde Ebbie.

‘Misschien zij is ontploft al eerst,’ antwoordde Dummie. ‘MAASHI! Dan is echt ghoede morgen!’

Een paar kinderen schoten in de lach, maar meester Krabbel tikte op tafel. ‘Dummie! Zoiets zeg je niet over het hoofd van onze school,’ zei hij streng. ‘Pak maar gauw jullie rekenschrift, dan gaan we beginnen.’ Hij gaf Goos een knipoog, alsof hij dat ontploffen stiekem wel een goed idee vond en Goos knipoogde opgelucht terug.

Meester Krabbel vond juffrouw Friek net zo verschrikkelijk als zij en hij zou hen altijd helpen. Goos pakte zijn schrift en liet het meteen weer vallen.

‘Iaa! Iaa! Iaa!’ Het leek wel alsof AKILA bij hen in de klas stond, zo hard klonk hij.

Nog geen tel later vloog de deur open en juffrouw Friek stierde de klas in. Ze wees meteen naar Dummie. ‘Wat doet die ezel hier?’ snauwde ze.

‘Is AKILA. Is van mij,’ zei Dummie.

‘Dat dacht ik al. Maar wat doet jouw ezel op mijn gras?’

‘Ghij wacht tot ik weer meeneem naar ghuis. Is nieuwe fiets van mij.’

‘Nieuwe fiets?’ Juffrouw Friek verschoot van kleur. ‘Wie komt er nou op een ezel naar school! Dat doen ze in Egypte misschien, maar hier niet. Breng dat beest weg. Nu!’

‘Is niet fiets, natuurlijk, ik maak ghoegie ghrap,’ zei Dummie verontwaardigd. ‘Ezel is cadeautje van koningin, voor mijn jarig. Cadeautje voor jarig mag altijd meenemen iedereen. Ik ook, anders is niet eerlijk.’

Juffrouw Friek deed haar mond open maar wist even niks te zeggen. ‘Weet jij hiervan?’ vroeg ze aan meester Krabbel.

‘Tja, Dummie heeft die ezel inderdaad voor zijn verjaardag gekregen. En cadeautjes mogen mee naar school, zeker als ze van onze koningin zijn.’ Meester Krabbel keek zo onschuldig mogelijk. ‘Ik denk dat Dummie het niet kwaad heeft bedoeld. Maar het was voor één keer, Dummie.’

Juffrouw Friek aarzelde, maar Dummie draafde meteen door. ‘Één keer? Koningin zegt ik mag meenemen keertje ghele week!’ zei hij. ‘En koningin zegt als regent, AKILA mag in klas. Koningin is vriendin van mij en zij is baas van ghele land.’

‘En ik ben de baas van deze school!’ blafte juffrouw Friek. ‘Het is hier geen dierentuin. Je mag dat beest vandaag laten staan. En morgen kom je weer met een Nederlandse fiets. Zeg dat maar tegen die oom van je.’

‘Oom gheet Klaas. Klaas zegt ghij denkt niet aan zure pruim, dus jij krijgt niet ghroeten.’

‘Wát?’

‘Ik kan niks aan doen,’ zei Dummie schouderophalend.

Juffrouw Friek snoof en haar neusgaten werden griezelig groot. ‘Aan het werk allemaal. En nu wil ik niks meer over dat beest horen.’ Ze draaide zich om

en sloeg de deur met een klap achter zich dicht.

‘Iaa! Iaa!’ balkte AKILA.

Ze begonnen met rekenen, maar Goos luisterde vooral naar AKILA. Die bleef maar balken, soms wel tien keer achter elkaar. ‘Wat zou er zijn?’ vroeg Goos zacht aan Dummie.

‘Misschien ghij wil drinken,’ verzon Dummie.

‘Iaa! Iaa! Iaa! Iaa!’

‘Hoe kan ik nou werken met die herrie?’ klaagde Anna-Lies.

‘Is niet gherrie. Is vrolijke praatje,’ zei Dummie. ‘Is normaal in mijn land. Als ik rijd daarop, wij praten over alles altijd.’

‘Dus in jouw land rijden jullie nog steeds op van die vieze ezels?’ schamperde Anna-Lies, alsof dat het domste was wat ze ooit had gehoord.

‘Ezel is niet vies!’ zei Dummie.

‘Ezels stinken,’ zei Anna-Lies.

‘Zo is het genoeg, Anna-Lies. Nu even stil,’ zei meester Krabbel streng.

‘Ik? Die vieze ezel moet stil zijn,’ zei Anna-Lies uitdagend.

Dummie stoof op, maar meester Krabbel was eerder. ‘Ga zitten, Dummie,’ beval hij. ‘En jij houdt je mond, Anna-Lies. Of wil je in de pauze liever binnenblijven?’

Anna-Lies zei niets, maar keek Dummie triomfantelijk aan, alsof ze weer iets nieuws had gevonden om hem mee te treiteren.

Dat beloofde niet veel goeds. Goos begon weer aan een som, maar AKILA balkte harder en harder, totdat

niemand meer werkte. Ebbie kreeg de slappe lach, en stak daarmee de halve klas aan. Zelfs meester Krabbel hield het niet meer.

Dummie stond op. 'Ik gha stil maken wel,' zei hij, en hij liep de deur uit. Even later hield het balken op en kwam Dummie weer terug. 'Ik gheb gheregeld,' grijnsde hij. 'A K I L A kijkt naar raam steeds, en ziet juffrouw Friek, dan ghij schrikt ghekke ghoedje. Maar nu ik draai A K I L A om naar straat, en ghij is stil meteen.'

Ebbie proestte het weer uit, maar meester Krabbel tikte weer op tafel. Gelukkig bleef het daarna stil en kon iedereen weer normaal werken.

Dummie deed niet zoveel. Hij draaide steeds ongeduldiger op zijn stoel en zodra de bel voor de pauze ging, stooft hij de deur uit naar A K I L A. Natuurlijk rende iedereen achter hem aan. Meteen vloog juffrouw Frieks' raam open en stak het mens haar hoofd naar buiten. Maar in plaats van te snauwen dat Dummie moest binnenkomen om strafwerk te schrijven, zei ze vriendelijk: 'Ha, jongens, ga maar even naar het plein met zijn allen. Ik heb een bespreking.' En toen deed ze het raam weer dicht en zwaaide nog ook.

'Bespreking is gheluk!' grijnsde Dummie. Hij maakte A K I L A los, trok hem mee naar het plein en klom op zijn rug. 'Kijk allemaal. Ik gha doen kunstje.' Hij pakte de teugels, ging op één been staan en reed als een acrobaat over het schoolplein. Toen ging hij op zijn handen staan en liet A K I L A naar het klimrek draven. 'M A A S H I! Deze is moeilijk!' riep hij. Hij sprong op het klimrek, vloog naar boven en dook er

aan de andere kant weer af. Helaas was AKILA plotseling blijven staan en Dummie stortte met een plof voor zijn poten op de grond.

De ezel schrok en balkte alsof er een vliegtuig was neergestort.

Dummie krabbelde overeind en klopte hem op zijn rug. 'Doe toch rustig jij, ik voel niks van,' zei hij. 'Wie wil rondje rijden allemaal? Die moet rijtje maken.'

Meteen kwam er een rijtje, en de rest van de pauze bleef AKILA rondjes lopen, steeds met iemand anders op zijn rug. Zijn hoeven kletterden vrolijk op de tegels, maar juffrouw Friek kwam nog steeds niet naar buiten

om te zeggen dat het schoolplein geen manege was, of dat die ezel moest emigreren naar Egypte. Die bespreking moest wel heel belangrijk zijn!

Toen de bel ging, stond AKILA net onder het klimrek. Hij schrok, steigerde, stootte zijn kop en verzette ineens geen poot meer. Terwijl iedereen naar de deur liep, probeerde Dummie hem naar het gras te trekken, maar hoe harder hij trok, hoe koppiger AKILA werd. Tenslotte bond Dummie AKILA maar aan het klimrek, en voor de tweede keer renden Dummie en Goos te laat naar hun lokaal.

Juffrouw Friek stond bij de deur op hen te wachten. Naast haar stond een mevrouw met zwart haar, met in haar hand een witte envelop.

‘Is goede nieuws, nieuwe fiets is niet meer op jouw ghras,’ zei Dummie tegen juffrouw Friek. Die keek alsof Dummie een drol was die ze het liefst wilde doortrekken, maar ze zei poeslief: ‘Ga maar snel zitten, en allemaal stil nu.’ Het was allang stil, want iedereen was nieuwsgierig naar de mevrouw en nog nieuwsgieriger naar de envelop.

‘Jij moet wel Dummie zijn,’ zei de mevrouw. ‘Mag jij zomaar op je ezel naar school?’

‘Natuurlijk. Ik krijg van koningin. Ik maak portret van ghaar,’ zei Dummie trots.

‘Dat heb ik in de krant gelezen. Jij bent die verbrande jongen uit Egypte die het portret van de koningin heeft geschilderd. Jullie juf zal wel trots zijn met zo’n beroemdheid op school.’

Juffrouw Friek trok een grimas.